

Sneisand

För yngre generationer som inte sett **ein sneiså** kan det var nyttigt att ta en tur till gamla folkskolan och se våra **sneisår**.

Bilden är inte den bästa men i bakgrunden mot åkern till höger syns den andra **sneisån**. Det blev inte något torrhö på grund av det myckna regnandet. Gräset slogs för ett par veckor sedan men så kom regn mest varenda dag. I går var det första dagen med solsken.

Ein sneiså skall vara stadig men inte för tjock och helt slät. Spetsen skall hyvlas och får inte vara för tvär för då fastnar höet. Vi cirklade först spetsen från fyra sidor och hyvlade sedan den riktigt slät. Ungefär en halv meter ovanför marken skall det finnas en tvärslå som hindrar höet från att ligga direkt på marken. Vi använde **ein pulick** som var fäst med en spik så den kunde vridas (tog mindre rum i **sneiclassi**). **Ein pulick** är alltid av trä men ibland användes en stor spik som på de sneisår som föreningen fått av Göran Wallén. Den syns

litet dåligt på bilden men finns vid ett litet större blad i nedre ändan.

Ungefär på mittet måste det finnas en annan tvärså som hindrar att höet packas ihop för mycket. På bilden ovan finns **ein klinkå** som kan vridas ut då man fyllt på hör till höften. **Klinkån** syns litet ovanför den vita listen på huset.

Klinkån är helt enkelt en bit flatjärn som kapats snett och försetts med ett hål i mitten. Vi hade en del **klingsneisar** men senare orkade vi inte tillverka sådana eftersom det var mycket arbete att fälla in klinkan ordentligt – annars fastnade höet på den fastän den inte var utfälld. Så farsan borrade hål i **sneisåna** och så satte vi i sex tums spikar. Vi hade många hundra **sneisar** i ett speciellt lager.

I **höjtiinn** (hötiden) så skulle man slå höet och låta det ligga nån dag. Det blev lättare men fick inte ligga för länge för då blev kvaliteten sämre. Därefter gick man man ur huse (allt kvinnfolk inberäknat) och **sneisade** höet. Min mamma var fenomenal på att **sneisa**. Hon hade så bra teknik att vid den obligatoriska tävlingen om vem som kom först till slutet på tegen så vann hon till och med en stor stark karl. Han fick gå och lägga sej efter pärsen.

Senare kom det mekaniska metoder och man torkade höet på marken. Vi hann aldrig bala det utan körde ihop det med räfsa och körde in det med en hösvans. Det var en stor gaffel med långa tinnar bak på traktorn och två tinnar ovanför som öppnades då man lade ned svansen på marken och fälldes ned för att hålla höet då man lyfte upp den. Men **sneisån** var säkrare då det var regniga somrar.